

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ

Το σεξ
και πώς να το αποφύγετε

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία

Πεζογραφία – 574

Αύγουστος Κορτώ, *Το σεξ και πώς να το αποφύγετε*

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια – Διόρθωση: Νάντια Κουτσοουρούμπα

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Η φωτογραφία του εξωφύλλου παραχωρήθηκε

από τον αρχικό δικαιούχο στη Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε., 2024

Copyright© Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε. (Εκδόσεις Πατάκη)

και Αύγουστος Κορτώ, Αθήνα, 2024

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,

Απρίλιος 2024

Κ.Ε.Τ. Ζ490 Κ.Ε.Π. 261/24 ISBN 978-618-07-0808-0

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στο Κουτάβι,
για δυο ονειρευμένες δεκαετίες
χωρίς στιγμή ανίας

«Πες μου, Αύγουστε, τι σ' αρέσει περισσότερο – το σεξ ή τα Χριστούγεννα;»
«Το σεξ».

«Εμένα τα Χριστούγεννα, γιατί μου συμβαίνουν πιο συχνά».

Καλαμπούρι επιφανούς ποιήτριας

1

Αυτό εννοούσε ο Νίτσε με την αιώνια επιστροφή;

Γιατί έχω την εντύπωση πως τη συγκεκριμένη κουβέντα –ψιθυριστά, στο κρεβάτι, με την τσίμπλα– την έχω ζήσει δεκάξι χιλιάδες φορές.

«Αγγελική...»

«Όχι».

«Αγγελικήηηη...»

«Κώστα, όχι».

«Αγγελικούλα...»

«Πραγματικά, τώρα, με το υποκοριστικό με έριξες».

«Έλα λίγο... Χαλαρά. Πες πως κάνουμε γιόγκα. *Namaste*».

«Να μην είμαστε».

«Έλα να ξεδώσουμε πριν ξυπνήσουν τα τέρατα».

«Σ' ένα τέταρτο πρέπει να 'χουν κιόλας φάει το πρωινό τους».

«Πολλά γίνονται σ' ένα τέταρτο».

«Δεν κατάλαβες. Για να τρώνε σε δεκαπέντε λεπτά, πρέπει να πάω να τα ξυπνήσω από τώρα».

«Δεν χάλασε κι ο κόσμος αν μείνουν μια μέρα σπίτι. Δεν θα τους μάθουν το πυθαγόρειο θεώρημα – πλαστελίνες στα ρουθούνια τους θα χώνουν».

«Μπα; Και ποιος θα τα φυλάξει; Η μπέμπι σίτερ δεν δουλεύει πρωινά».

«Θα πω στη μάνα μου να περάσει».

«Την τελευταία φορά τα τάισε τόσες μαλακίες, που τα έπιασε διάρροια».

«Μπορεί να τα πείραξε κάτι».

«Ναι. Η μάνα σου».

«Έχω την αίσθηση ότι με αποφεύγεις».

«Αυτή τη στιγμή, η αίσθησή σου είναι ολόσωστη».

«Κάποτε σου άρεσε το αγουροξυπνημένο σεξ».

«Και το κλάμπινγκ μού άρεσε κάποτε, αλλά μετά γέννησα».

«Δεν πιστεύω να φοβάσαι μη μείνεις έγκυος».

«Αστειεύεσαι. Έχω σπιράλ με αγκαθωτό συρματόπλεγμα. Πιο πιθανό είναι να μείνεις έγκυος εσύ».

«Πλάκα κάνεις. Έχεις βάλει σπιράλ; Τι σπιράλ;»

«Τετράδιο. Και φυσικά κάνω πλάκα. Υπάρχει και το χάπι».

«Μήπως δεν σε ελκύω πια; Ξέρω ότι λίγο η αραιώση, λίγο τα κιλά–»

«Κώστα, μα την Παναγία, δεν με νοιάζει αν γίνεις караφλοκόρακας και δεν βλέπεις το πουλί σου απ' την κοιλάρα. Άλλο είναι το θέμα».

«Ότι είσαι κουρασμένη – ξέρω. Γι' αυτό και θέλω να σε ξεκουράσω».

«Αν θες να με ξεκουράσεις, τράβα να ξυπνήσεις τα μούλικά».

«Τι λες, όσο σαβουρώνουν και χαζεύουν στα τάμπλετ, να κάνουμε ένα γρήγορο ντουζάκι παρεούλα;»

«Αχ, όχι. Χτες βράδυ λούστηκα. Δεν αντέχω δέκα λεπτά πιστολάκι πρωινιάτικα».

«Θυμάσαι πότε το κάναμε τελευταία φορά;»

«Φυσικά. Πριν δυο βδομάδες; Τρεις; Ένα μήνα; Την ώρα που κοιμόμουν. Νόμιζα ότι έβλεπα όνειρο, αλλά όχι, πηδιόμουν στ' αλήθεια. Ήταν σαν εκείνη τη σκηνή στο *Μωρό της Ρόζμαρι*, στο ιστιοφόρο, με τον Σατανά».

«Το κάνεις ν' ακούγεται σαν βιασμός».

«Όχι, μωρό μου. Τι λες; Αλίμονο. Αφού συμμετείχα – εν μέρει».

«Και πότε θα 'ναι η επόμενη φορά; Όταν τα αγόρια παν πανεπιστήμιο;»

«Η κλιμακτήριος, πάντως, εκτοξεύει τη λίμπιντο στα ύψη».

«Δεν είναι αστείο, Αγγελική. Έχω ανάγκες».

«Εγώ να δεις».

«Και τότε γιατί κάθε φορά που κάνω κίνηση τρώω πόρτα;»

«Γιατί έχω να ξυρίσω τις μασχάλες μου δέκα μέρες, Κώστα. Γιατί το βράδυ δεν έχω κουράγιο να

βάλω τις κρέμες μου. Άσε τα πόδια μου – ντρέπομαι να πάω για πεντικιούρ. Αν δεν αισθάνομαι ερωτεύσιμη, δεν μπορώ να καυλώσω».

«Τι σημασία έχουν όλα αυτά; Ο καλλωπισμός είναι κοινωνική κατασκευή της πατριαρχίας. Όλα τα σώματα είναι ωραία».

«Επίσης, η αλληλεγγύη είναι το όπλο των λαών».

«Τώρα γιατί κοροϊδεύεις;»

«Δεν κοροϊδεύω, μανάρι μου, σόρι. Θα τη βρούμε την άκρη, σ' το υπόσχομαι. Απλά όχι τώρα».

Ο Κώστας γυρνάει πλευρό, με αγορίστικη τσαντίλα.

«Έχω καταντήσει να τον παίζω στο ντουζ, σαν δωδεκάχρονο».

«Την τύχη σου να 'χα – η κλειτορίδα μου αγνοείται».

«Μπορώ να σε βοηθήσω να την ξαναβρείς».

«Κώστα. Κώστα, όχι. Όχι, λέμε!»

Δεν θέλω να φανταστείτε, βέβαια, πως δεν μ' αρέσει η ζωή μου. Πως δεν λατρεύω τα παιδιά μου, πως δεν είμαι ερωτευμένη με τον άντρα μου, παρά τα δώδεκα χρόνια της κοινής μας ζωής. Τον ποθώ κιόλας – κατά βάθος. Μόνο που η άτιμη η καθημερινότητα δεν πλέει στα βαθιά, αλλά στην επιφάνεια των πραγμάτων, στον ταραγμένο αφρό και στα κύματα, που κάνουν τα ασήμαντα να μοιάζουν σπουδαία, το άγχος της επιβίωσης δυσβάσταχτο σαν τον βράχο του Σίσυφου – όλα όσα μεταμορφώνουν καθετί το τετριμμένο σε αλύπητο δικτάτορα, που πρέπει να προσκυνάς και να υπηρετείς.

Πάρτε παράδειγμα τη δουλειά μου: είμαι συντάκτρια στο πολιτικό μιας μεγάλης εφημερίδας. Οι ώρες –εξαιρουμένων κρίσεων, πολύκροτων νομοσχεδίων, εκλογών κτλ.– είναι σχετικά νορμάλ, και τα λεφτά συμπαθητικά. (Με δεκαπέντε χρόνια προϋπηρεσία, θα μπορούσα να παίρνω κάτι παραπάνω, αλλά δεν κλαίγομαι – έχω συναίσθηση του αγώνα που δίνει ο κόσμος του μεροκάματου, τι σημαίνει να

αφήνεις ψώνια στο ταμείο του σουπερμάρκετ γιατί η κάρτα σου δεν τα σηκώνει όλα.) Πολλοί θεωρούν το επάγγελμά μου προνομιούχο, κι άλλοι τόσο πιστεύουν ότι, ως δημοσιογράφος, είμαι εξ ορισμού πουλημένη και ρουφιάνα, μα όλα αυτά είναι φιλάγραμματα – φαντασιώσεις και συνωμοσίες. Μια τυπική μισθωτή είμαι, μόνο που το αντικείμενο της δουλειάς μου έχει περισσότερο στρες απ’ όσο είναι υγιές. Κάθε φορά που ένας παράφρων δήμαρχος απασφαλίζει, ή ο αλλοπρόσαλλος αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης προβαίνει σε μία ακόμα σιβυλλική (ασυνάρτητη) δήλωση, κάθε φορά που μια ευρωβουλευτίνα μπλέκει σ’ ένα σκάνδαλο ή ο πρωθυπουργός αναγγέλλει περιχαρής ότι η οικονομία της χώρας είναι τόσο ισχυρή, που θα μπορούσαμε να προσλάβουμε τον Ίλον Μασκ να μας βαράει τους φρέντο, όλοι στο γραφείο τρέχουμε να μαζέψουμε τα ασυμμάζευτα, να προλάβουμε την πρωτιά στο ψηφιακό, να στήσουμε το επόμενο φύλλο, να γεμίσουμε με ειδησάρια και παραπολιτικά τις τρύπες. Χώρια η εξωτερική επικαιρότητα. Που σημαίνει ότι, μόλις ανοίγω το μάτι, πρέπει να μπω επί τόπου στο τρελοκομείο του Twitter (συγγνώμη, X, μετά την ολέθρια μετάλλαξή του) και να σκανάρω τις τελευταίες ειδήσεις, έπειτα να ρίξω μια ματιά στο σάιτ μας, να μιλήσω με τον Κύριλλο, τον αρχισυντάκτη, που ευτυχώς είναι χρυσό παιδί, και πολλές φορές να ξεπε-

τάξω ένα επείγον πεντακοσάρι απ' το κινητό μου. Και μέχρι να φτάσω στο γραφείο, μπουχτισμένη απ' την κίνηση (η διαδρομή Χαλάνδρι-Μοσχάτο κάθε μέρα δεν είναι αστειό), μπορεί να 'χουν σκάσει κι άλλα *clickbait*, που οφείλω να διαχειριστώ, κι ας μην έχουν καμία σχέση με την πολιτική, και θα 'πρεπε να τα φορτώνονται οι συντάκτες αυτού που παλιά λέγαμε *κοσμικά*. Για κάποιον λόγο, ο επικείμενος γάμος του Πλεύρη – που με ενδιαφέρει όσο το ακριβές βάρος του σαπιοκοιλιά Γκέρινγκ στα τελευταία του – θεωρείται γεγονός με πολιτικές αποχρώσεις, οπότε τρέχα, Αγγελική, να ξεπετάξεις δίστηλο για τον γηραλέο νυμφίο, που σε άλλη χώρα θα σάπιζε στη φυλακή για άρνηση του Ολοκαυτώματος και διασπορά αντισημιτικής ρητορικής.

Και το τσίτωμα δεν τελειώνει με την κάλυψη της επείγουσας είδησης και τον ανταγωνισμό με τα άλλα ενημερωτικά σάιτ. Όταν πετσοκόβεις κάποιον, πρέπει να είσαι τρομερά προσεκτικός, για να μην είναι το κείμενο μνηύσιμο, και να μη γίνει αφορμή για πόλεμο κατά της εφημερίδας. Κι αν τύχει και την πέσεις χοντρά σε μια απaráδεκτη κυβερνητική δήλωση ή γραμμή, αρχίζουν τα άνωθεν τηλέφωνα, κι οι πιέσεις για συμμόρφωση, κι όλα τα παρασκευαστικά διπλωματικά παιχνίδια.

Για καλή μου τύχη, το μεγάλο αφεντικό είναι σωστός εργοδότης, κι όταν ήμουν στον έκτο, κι είχα

λάβει διαστάσεις γηπέδου, μου 'χε προτείνει να κάτσω ένα χρόνο σπίτι, με τα πάντα καλυμμένα. Τον ευχαρίστησα, αλλά ζήτησα μόνο δυο μήνες μετά τον τοκετό. Φοβόμουν πως, αν περνούσα δώδεκα μήνες κλεισμένη στο σπίτι με δυο ολολύζοντα βρέφη, μπορεί να τρελαινόμουν, ή να κατέληγα να αντιπαθήσω τόσο τον εαυτό μου όσο και τα μωρά – κι η πεποίθησή μου επιβεβαιώθηκε ένα πρωί που τα 'χα βγάλει βόλτα με το διπλό καρότσι, κι έπεσα πάνω σε μιαν άλλη μανούλα, που 'χε κι αυτή διπλό καρότσι, με δύο κοριτσάκια. Κι αφού ανταλλάξαμε τις επιβεβλημένες φιλοφρονήσεις –*Τι κουκλιά, να τα χαίρεστε, πάντα γερά και χαρούμενα*–, η τύπισσα με κοίταξε στα μάτια, με ύφος συνωμοτικό, και ρώτησε: «Εξωσωματική κι εσείς;».

Δεν ξέρω γιατί, αλλά η ερώτηση με πείραξε αφάνταστα, κι όχι επειδή ήμουν τριάντα έξι ετών κι είχα συλλάβει παραδοσιακά – δεν είχα ποτέ μου τίποτα εναντίον της τεχνητής γονιμοποίησης: κάθε γυναίκα κάνει αυτό που λαχταρά με το κορμί της. Ούτε η αδιακρισία ήταν αυτό που με χάλασε. Πιο πολύ, εκείνη τη στιγμή, ένιωσα σαν να στεκόμουν μπροστά σ' ένα ανοιχτό κλουβί, κι αν δεν επέστρεφα πάραυτα στη δουλειά, αν δεν ανακτούσα τη φυσιολογικότητα της ζωής μου, μπορεί να βρισκόμουν κλεισμένη για πάντα στο κλουβί, να γινόμουν η γυναίκα που ρωτάει μια άλλη γυναίκα, χωρίς κανένα

λόγο, χωρίς να έχει καμιά σημασία, πώς ακριβώς έκανε τα παιδιά της.

Τι θέλω να πω. Η δουλειά μου είναι κάτι που συχνά απολαμβάνω ολόψυχα, κι η ιδιότητα της δημοσιογράφου – ή, έστω, αρθρογράφου – είναι σημαντικό κομμάτι του εξωτερικού, κοινωνικού εαυτού μου, αλλά και πάλι, η εφημερίδα για μένα είναι αποκλειστικά και μόνο βιοπορισμός. Αν υποθέσουμε ότι η ψυχή μου είναι ένας υπολογιστής, το πολιτικό ρεπορτάζ είναι η επιφάνεια εργασίας – μπορείς ν' ανοίξεις μερικά αρχεία, να χαζέψεις, όμως ο καθαυτό ψυχικός μηχανισμός βρίσκεται πολύ βαθύτερα: στον σκληρό, στη μητρική. Δεν έχω επαγγελματικά απωθημένα – δεν θα 'θελα να κάνω κάτι άλλο. Μα, αν, ο μη γένοιτο, αύριο με απέλυαν, ξέρω πως δεν θα έπεφτα σε πένθος.

Τα αγόρια: αυτά είναι ο βυθός, η φωτεινή μου άβυσσος. Ότι αίσθημα μου προκαλούν – αγάπη, εκνευρισμό, δοτικότητα, κτητικότητα, φόβο, ευτυχία – με κατακλύζει σωματικά, γεμίζει και την τελευταία μου κόχη. Όταν είμαι μακριά τους, κι η έγνοια μοιραία ξεθωριάζει μες στην πίεση της μέρας, και ξαφνικά τα θυμάμαι, και σκέφτομαι ότι σε δυο τρεις ώρες θα τα ξαναδώ, με πιάνει καρδιοχτύπι, ξεραίνεται το στόμα μου απ' την αποθυμιά. Μέσα σε μερικά λεπτά, με ανεβοκατεβάζουν απ' την παράνοια στην κατάνυξη: με σταυρώνουν μέχρι να πέσουν για

ύπνο, αλλά άπαξ και ξεραθούν, δεν έχω καλύτερο απ' το να τα χαζεύω να κοιμούνται, με τα ξανθά μαλλάκια τους να ξεπροβάλλουν απ' το πάπλωμα. Μπορεί η λατρεία μου να μην έχει τίποτα το πρωτότυπο, αλλά είναι δική μου, όπως και τα ίδια τα σκασμένα: όταν τα λούζω, και σαπουνίζω τα μεταξένια τους κορμάκια, στο μυαλό μου αντηχούν οι λέξεις δικά μου, δικά μου! Από μέσα μου βγήκατε. Τι θαύμα!

Κάτι άλλο που φτάνει βαθιά είναι οι φίλοι. Κι απ' αυτή την άποψη υπήρξα τυχερή: με τη Νατάσα είμαστε κολλητές απ' τα γεννοφάσκια, μεγαλώσαμε σε διπλανές πολυκατοικίες στην Κυψέλη, πήγαμε μαζί σχολείο, βγάλαμε μαζί τα ΜΜΕ, περάσαμε συγχρόνως τη φάση του νεανικού ξεσαλώματος και των πρώτων γκομενικών, και γενικά δεν χωρίσαμε ποτέ. Η μόνη διαφορά είναι ότι η Νατάσα γεννήθηκε με γονίδια μοντέλου –ένα ογδόντα τρία, τέλειο κορμί, κοκκινομάλλα με σκούρα μπλε μάτια–, κι έτσι η τηλεόραση την άρπαξε όπως το γεράκι την πέρδικα, κι εδώ και χρόνια είναι παρουσιάστρια σε μεγάλο κανάλι, κι έχει και δική της εβδομαδιαία εκπομπή, όπου, παίρνοντας συνεντεύξεις από λογής επώνυμους, αποδεικνύει ότι, εκτός από γκομενάρα, έχει κι εκατό κιλά μυαλό. Πριν εφτά χρόνια, γνωρίσαμε στο Facebook δυο άλλες κολλητές της ηλικίας μας –την Ελίζα, παιδίατρο, και τη Μανταλένα (ναι, οι γονείς της ήταν τόσο φαν της Βουγιουκλάκη: όπως

λέει η ίδια, *Περίμεναν Αλικάκι, και τους βγήκε νταλικάκι*), που είναι φυσιοθεραπεύτρια – και δέσαμε απ’ την πρώτη μάζωξη, οπότε πλέον προσπαθούμε, τουλάχιστον μια δυο φορές τον μήνα, να βρισκόμαστε για καφέ, ή σε κάποιο απ’ τα σπίτια μας για κρασί, και περνάμε φανταστικά, σαν μια λιγότερο περιπετειώδη εκδοχή του *Sex and the City* – την πόλη την έχουμε, αλλά το σεξ δεν είναι τόσο απλή υπόθεση: η Νατάσα παραείναι φίρμα για να έχει εύκολη προσωπική ζωή, η Μανταλένα παραμένει σχεδόν δυο χρόνια θανάσιμα κολλημένη με την πρώην της, τη Θοδώρα, κι η Ελίζα δουλεύει τόσο σκοτωτά, που έχει την υποψία ότι ο άντρας της ξενοπηδάει – όχι ότι την απασχολεί ιδιαίτερα.

Η μόνη διαφορά μας, που δεν επηρεάζει σε τίποτα τη φίλια μας, αν κι ώρες ώρες μού φαίνεται χάσμα, και με κάνει να φθονώ την ανεξαρτησία τους, κι έπειτα να μισώ τον εαυτό μου για τον φευγαλέο, ανθρώπινο φθόνο μου, είναι ότι καμιά τους δεν έχει παιδιά.

Η Ελίζα έζησε μια ασύλληπτη τραγωδία στα τριάντα, όταν έχασε την τριών μηνών κορούλα της από σύνδρομο αιφνίδιου βρεφικού θανάτου, κι έκτοτε παίρνει ευλαβικά αντισύλληψη, και τη μία φορά που έμεινε έγκυος μολαταύτα, έκανε απόξεση στο φτερό. Μπορεί να μοιάζει ακραίο, αλλά μόνο έτσι κατάφερε να επιβιώσει: ορκίστηκε ότι δεν θα ρίσκαρε ξανά

την καρδιά της – τη ζωή της. Το γεγονός ότι δουλεύει κάθε μέρα με παιδιά –υγιέστατα, άρρωστα, ή σοβαρά άρρωστα–, χωρίς να κουβαλά την παραμικρή πικρία, δείχνει τι σπουδαία, δυνατή γυναίκα είναι.

Η Μανταλένα είχε ονειρευτεί πολλές φορές τον εαυτό της μαμά, αλλά τα προβλήματα φάνταζαν ανυπέρβλητα: αφενός, η σχέση της με τη Θοδώρα ήταν ανέκαθεν θυελλώδης (καυγάδες, καταχρήσεις, κέρατα), κι αφετέρου, ακόμα κι αν έβρισκαν την αναγκαία ισορροπία, κι ήταν κι οι δύο εξίσου πρόθυμες, δεν ήξερε αν θα είχε το σθένος να μεγαλώσει ένα παιδί που θα άκουγε βρομιές για τις μανάδες του από συμμαθητές που θα παπαγάλιζαν την ομοφοβία των γονιών τους.

Όσο για την αδερφική μου φίλη, που υπομένει στωικά την ανεξάντλητη γκρίνια των γονιών της –παρότι έχουν ήδη τρία εγγόνια, απ’ τους δύο μεγαλύτερους αδερφούς της Νατάσας–, ήξερε από μικρή ότι η μητρότητα ήταν κάτι που δεν την αφορούσε, που την απωθούσε σαρκικά, αν μη τι άλλο διότι είναι παθολογικά υποχόνδρια (είναι ικανή να κουβαληθεί στα επείγοντα τρεις το πρωί, επειδή έχει ένα ποναλάκι στον λαιμό, το οποίο είναι αναμφίβολα μεταστατικός καρκίνος), κι η σκέψη της σωματικής δοκιμασίας (εγκυμοσύνη, τοκετός/καισαρική, και όχι μόνο: Ο τελευταίος γκόμενος που μου δάγκωσε τη ρώγα έφαγε κεφαλιά – το διανοείσαι να μου τις

δαγκώνει το Άλιεν νύχτα μέρα;) ήταν τελείως απο-
 τρεπτική. Είναι εκπληκτική νονά (άνευ τελετής, εν-
 νοείται – έτσι που είχα ξεπατωθεί, το τελευταίο που
 μου έλειπε ήταν διπλά βαφτίσια), κι οι γιόκες μου
 είναι απίστευτα καφούρηδες μαζί της (όταν πρόκει-
 ται να 'ρθει, στολίζονται και χτενίζονται μόνοι τους,
 ενώ εγώ πρέπει να τα κυνηγάω ξεβράκωτα σ' όλο
 το σπίτι), και οι τρεις τους περνάνε τόσο ονειρεμέ-
 να, που κατά κανόνα πάω μέσα και πέφτω σε κώ-
 μα για καμιά ωρίτσα, αλλά κάθε φορά, όπως το Να-
 τασάκι ετοιμάζεται να φύγει, βλέπω την ανακούφι-
 ση να λάμπει στα μάτια της. Όχι ότι κλώνει να μου
 το πει και χύμα: *Μαλάκα, ούτε για όλα τα λεφτά του*
κόσμου. (Εγώ, πάλι, για όλα τα λεφτά του κόσμου
 παίζει να αμολούσα κι ένα τρίτο.)

Κι αν σκάψω ακόμα πιο βαθιά; Στο μεδούλι της
 ψυχής, εκεί που ζουν τα αγόρια μου;

Εκεί ζει κι ο μπαμπάς τους, κι ας μην το ξέρει, κι
 ας μην του το θυμίζω όσο συχνά θα 'πρεπε, γιατί η
 εξουθένωση μας κλέβει τη μιλιά, και τα ερωτόλογα
 μοιάζουν άθλος.

Όταν με πιλατεύει το πρωί (βράδυ δεν παίζει: εί-
 μαςτε κι οι δυο νεκροί), αυτό που μπαίνει ανάμεσά
 μας δεν είναι οι αξύριστες γάμπες μου, ούτε η στρογ-
 γυλή, αξιαγάπητη κοιλίτσα του, αλλά η ίδια η ζωή.

Εργαζόμενη μητέρα πεντάχρονων διδύμων.

Σαν να λέμε, ζώνη αγνότητας.